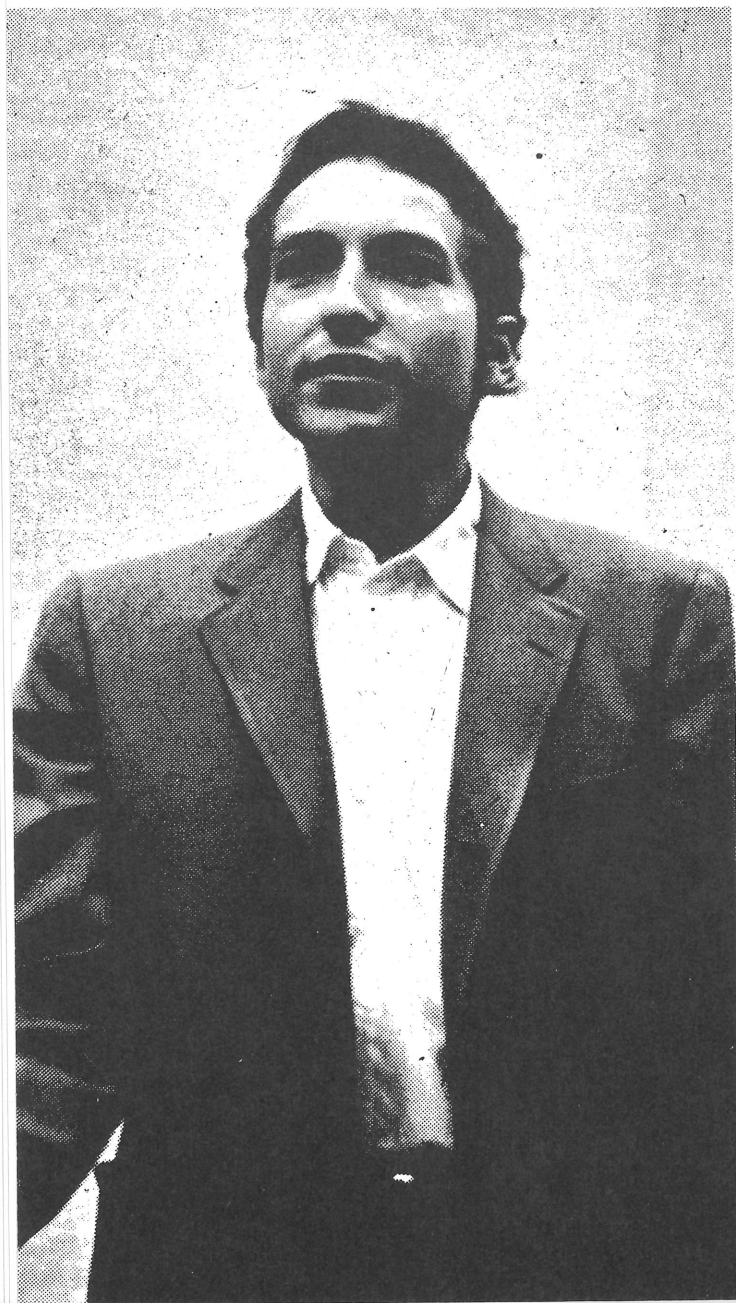

KVAR I KÄLLAR'N?

Efter 8 år kom äntligen Bob Dylans efterlängttade "basement-låtar" på en "riktig" skiva. Länken mellan "Blonde on Blonde" och "John Wesley Harding". De sånger som Dylan tillsammans med the Band spelade in i en improviserad källarstudio mellan april och oktober 1967. Vid den tid då vi inte visste om Dylan hade överlevt sin motorcykelolycka.

CHRISTER SVENSSON

BOB DYLAN i en av sina skepnader, den här gången vattenkammad.

Många av låtarna har funnits tillgängliga ganska länge, först på band och sedan 1969 på piratskivor. På den första bootleg-plattan, "Great White Wonder", fanns 7 av basementinspelningarna. Efterhand har det dykt upp fler: "Daddy Rolling Stone" innehöll 8 av låtarna (delvis samma, det gäller överhuvudtaget piratmarknaden att man kan få köpa en lp med 9-10 låtar man redan har för att få en eller två nya.); på "Help" fanns en; "A 1000 Miles Behind" - 3; "Motorcycle" - 10; "Little White Wonder" - 13 och slutligen "Troubled Troubadour" - 14 dvs samtliga från den först kända tapen.

Senare har det visat sig finnas fler inspelningar från samma period. Några av dem finns på pirat-lp:n "VD Waltz".

När nu CBS skulle släppa ut den definitiva versionen av the Basement Tapes hade vi väl lite till mans vissa förhoppningar. En del infriades men tyvärr grusades åtskilliga.

Urvalet är gjort av Robbie Robertson från the Band. Det lär vara så att the Band befinner sig i en musikalisk och ekonomisk svacka för närvarande. De har inte gjort någon lp sedan "Moondog Matinee" 1973 (rockstandards, inga egna låtar). Dessförinnan kom "Rock of Ages" 1972 (live, inga nya låtar) och "Cahoots" 1971 (äntligen eget material, men det var länge sedan). Så det är klart att de tar chansen att stoppa in en del av sina egna låtar på "The Basement Tapes". De får ju dessutom fin säljhjälp av Dylan-materialet. Missförstå mig nu inte. Jag har alltid gillat the Band och gör det fortfarande högt och rent. De har gjort mycket för Bob Dylans musikaliska utveckling och deras egen produktion ska inte underskattas. Jag tycker också om deras bidrag på den här plattan. På hedersord. Men jag hade hellre velat ha dem i ett annat sammanhang. Det är inte bara det att de tar upp plats som kunde använts till en del Dylanlåtar som nu inte kom med. Dessutom bryter the Bands sånger helheten på samma sätt som de gjorde på live-skivorna "Before the Flood" från 1974. På "Basement Tapes" låter the Band studioinspelade till skillnad från Dylan som har ett fantastiskt avslappnat och fritt sätt att sjunga. Det hörs att han trivs, att han är bland gode

vänner. Kanske är han lite packad. The Band är i sina egna låtar spiknyktra, exakta och precisa. Dylan är slarvig men säker.

Det fattas som sagt en del låtar. Först och främst har Robertson utelämnat "I Shall Be Released". Det är oförlåtligt. Det är ungefär som att ge ut "Highway 61 Revisited" utan "Like a Rolling Stone" eller kanske "Tammy Wynettes Greatest Hits" utan "Stand by Your Man". Om man nu kan tänka sig det. Det finns visserligen en annan version av "I Shall Be Released" på "More Bob Dylan Greatest Hits", men den är i mitt tycke klart svagare. Vidare saknar man den vanligaste och bästa tagningen av "Too Much of Nothing". Det är givetvis roligt att höra den på nytt sätt, men ändå.

En ytterligare miss är att inte Dylans egen insjungning av "Don't Ya Tell Henry" kom med på plattan. Levon Helm är ingen dålig sångare, men i mina ögon överträffas han av Dylan själv med sin snubblande, disciplinerade version, som har en härligt pruttande trombon och Helm lyckligt sjungande i bakgrunden. "Sign on the Cross" frammanar bilden av en Dylan i prästkappa mildt och vist blickande ut över sin församling. Ingen vet om han är allvarlig eller ironisk. Åtminstone låter han mot slutet som om flinet inte var långt borta. Å andra sidan kan det tänkas att han överväldigas av den religiösa stämningen. En mycket vacker och egenartad melodi.

Från samma inspelningstillfälle som "Odds and Ends", "Apple Suckling Tree" och

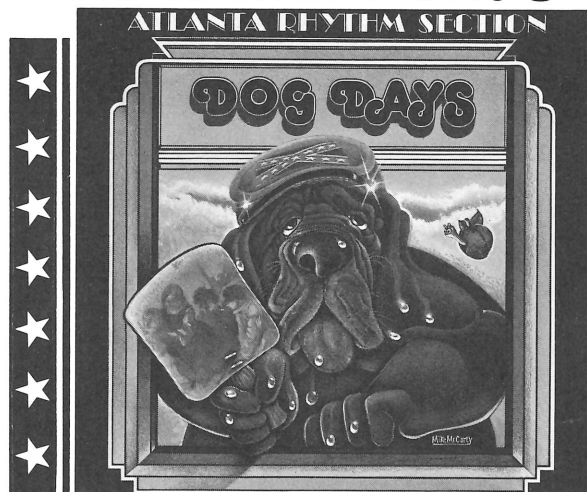
"Clothesline Saga" kommer "I'm Not There, I'm Gone" och "Get Your Rocks off". Den senare är en långsam, bluesig låt med förmodligen sexuellt innehåll. Titeln uppmärksammar oss i alla fall: "Få utlösning!" I texten får orden en ny mening: "Ta bort de där stenbumblingarna från mig!" Mystiskt Slutligen alltså "I'm Not There, I'm Gone" som har långsamt tempo och domineras av akustisk gitarr och orgel. Den påminner en del om "It Ain't Me, Babe" till innehållet, men den är mer resignerad och försonande i tonen. En klassiker faktiskt. Synd att man inte fick höra den på den här lp:n. Med bättre ljud så att texten gick fram ordentligt. Den är värd det.

Dessutom finns det naturligtvis flera alternativtagningar till många av låtarna. T ex en version av "Nothing Was Delivered" med ett tufft talat parti i mitten, som påminner starkt om Elvis. Och vad sägs om "Tears of Rage" i valstakt? Vem vet egentligen hur mycket som spelades in i den där källaren? "Going to Acapulco" var ju en verklig överraskning och kan tyda på att det finns mer.

Alla de här uppräknade skönhetsfelen drar ner helhetsintrycket och gör att "The Basement Tapes" bara blev en, om än väldigt bra, halvmesyr. Men när gjorde ett stort skivbolag en rejäl helmesyr senast?

PS. Originalversionerna av "I Shall Be Released" och "Too Much of Nothing" finns båda på Great White Wonder och Daddy Rolling Stone. "I'm Not There, I'm Gone" och "Get Your Rocks off" finns på VD Waltz. "Sign on the Cross" och "Don't Ya Tell Henry" finns såvitt jag vet bara på band.

SYDSTATSROCK PÅ POLYDOR

Atlanta Rhythm Section
'Dog Days'

Randall Bramblett
'That Other Mile'